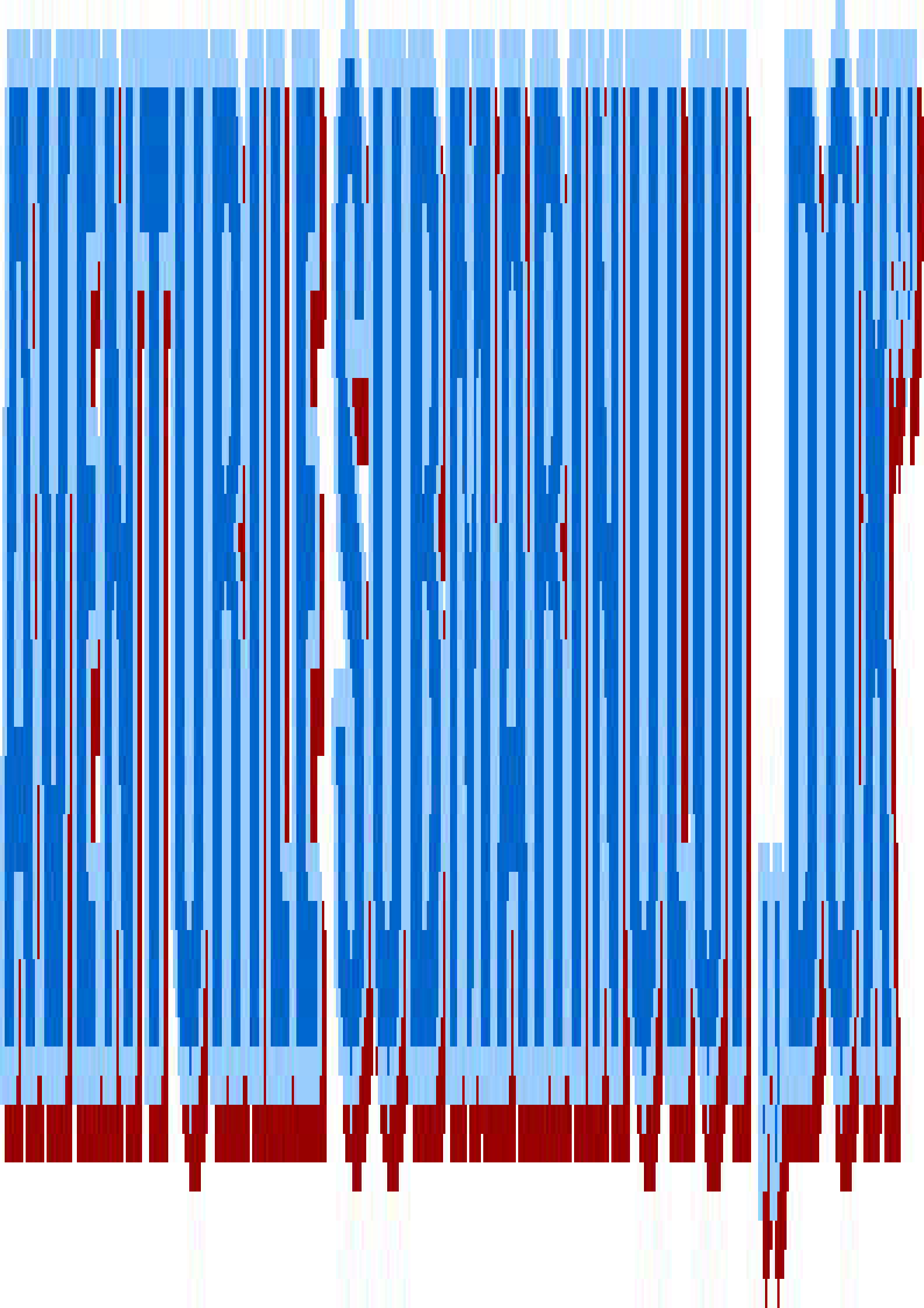
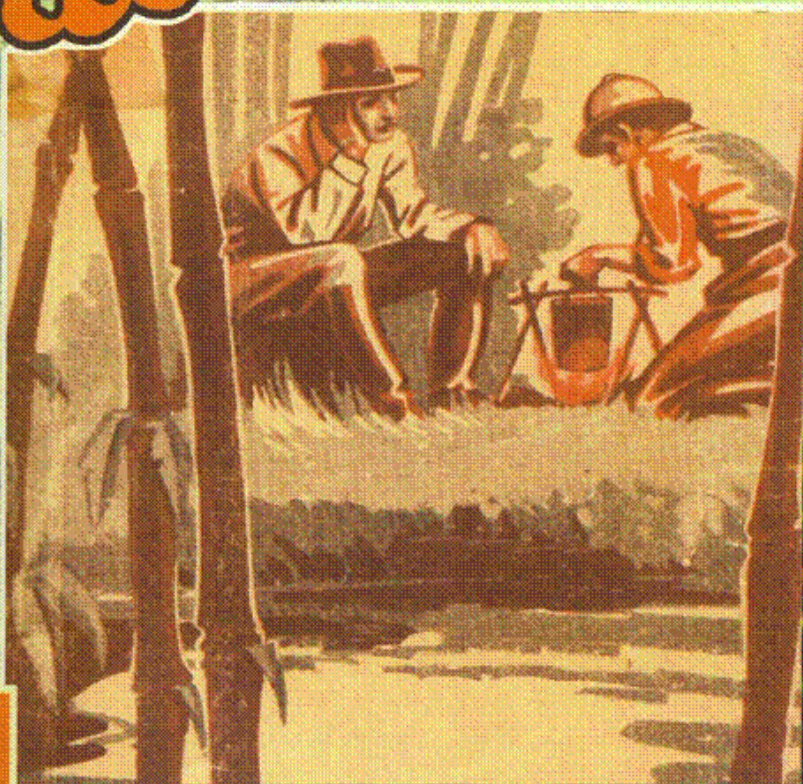

Aventurile submarinului DOX

SERIE
NOUA

99

Bricul furat

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 99.

BRICUL FURAT.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să

descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I. **O VÂNĂTOARE DE BIVOLI.**

SUBMARINUL stătea ascuns într-un golf al peninsulei Malakka, aproape de ieșirea din Oceanul Indian. Un zgomot ușor, un fel de bătaie neregulată la mașini hotărâse pe prevăzătorul inginer Hagen să oprească din mers vasul ca să cerceteze cu băgare de seamă motorul, pentru a preîntâmpina vreo pagubă sau cine știe ce primejdie în drum.

Camarazii aveau deci câteva zile de odihnă, ceea ce nu le strica de fel după aventurile prin care trecuseră de curând. Numai George era cam nemulțumit. Pentru el odihna însemna plictiseală și cum n-avea altceva mai bun ca să-și mai omoare timpul, se îndeletnicea acum cu vânătoria, își croise cu anevoie prin desișul încâlcit care se întindea până aproape de țărm o potecă ce ducea la cel puțin o sută de metri în pădurea seculară.

Aci copacii nu erau atât de deși și chiar din ziua întâi George dădu de urme care dovedeau că se afla aici chiar și animale mari, de pilda bivoli sălbateci sau rinoceri.

Cu astfel de vânat n-avusese încă prilej să se războiască, nu credea însă că va fi greu să doboare vreunul din ei.

Inginerul spuse că reparația la mașini va dura cel mult două trei zile, dar golful era atât de bine ascuns și linia de navigație între Calcutta, Ceylon, Singapore și insulele Sonda, la o depărtare destul de mare, așa că n-aveau ce să se teamă de-a fi zăriți de vreunul din vapoarele care circula pe acolo. În afară de asta, căpitanul pusese santinele care să dea de veste îndată ce s-ar ivi vreo primejdie.

În dimineața aceea George vroia neapărat să vâneze ceva, adică un taur sălbatec deoarece nu numai că s-ar alegeau coarnele lui grozave ca trofeu, dar ar avea și o carne gustoasă și proaspătă pentru mâncare, ceea ce ar schimba nițel hrana obișnuită de până acum.

Petre îl însoțea – ca întotdeauna de altfel. Uriașul bănuia că vânătoria unui astfel de animal poate fi primejdioasă. Le povestise doar doctorul ce feroși sunt bivoli sălbateci.

Înarmați cu puștile lor Mauser de mic calibru, cei doi camarazi își croiră cu anevoie drum prin desiș și ajunseră în pădurea seculară. Pășeau în tăcere și cu băgare de seamă pe sub copacii uriași până ce dădură de urmele unui bivol. Se luară după ele, George cu pușca atârnată de brațul stâng. Dacă îi va ieși în cale unul din aceste animale uriașe, era pregătit pentru atac. Mergeau de vreun ceas prin căldura

umedă a codrului; știau că bivoli trebuie să se fi retras la umbră până ce va trece zăpușeala. Nu se îndoiau o clipă că dacă vor da de cireadă, taurul conducător îl va ataca îndată, de ciudă că le turbură odihna. Se cerea să fie prevăzători.

Petre îl urma pe tânărul său stăpân la doi pași, gata să-l apere cu trupul său uriaș dacă ar fi atacat de bivoli. Îndemână nu îi era de fel când se gândea la ce povestise doctorul despre aceste dihănii grozave.

Îl îngrijora mai ales faptul că poteca pe care pășeau era foarte îngustă. Dacă s-ar ivi într-adevăr unul din bivoli le-ar fi cu neputință să fugă. N-ar putea nici să se întoarcă, nici să se ascundă în desișul încâlcit, căci lianele și mărăcinii se împletiseră cu crengile copacilor.

Spre mulțumirea lui însă poteca se sfârși într-un luminiș întins, în mijlocul căruia se afla o pădurice rotundă de copăcei tineri și rari.

George se opri la marginea desișului și ridică mâna în semn de prevenire.

Păduricea părea cel mai potrivit loc pentru odihna la răcoare a unei cirede mai mici de bivoli. Nu adia nici o boare de vânt și nădăjduia că astfel nu va fi simțit de taur.

Petre se apropiase de el și privea încordat spre pădurice. Depărtarea până acolo era de vreo treizeci de metri, ceea ce pentru un taur înfuriat era un fleac; o putea străbate în câteva secunde.

Deodată se auzi un zgomot ușor dinspre pădurice. Cei doi vânători se uitară unul la altul; știau că zgomotul acela nu era altceva decât monotona rumegare a unor fălci enorme.

Așadar bivoli se aflau în pădurice. Dar cum să ajungă pana acolo? S-aștepte până se va întuneca și să se întoarcă atunci ca să împuște taurul când va ieși de acolo?

Ca să se apropie acum de pădurice și să ademenească taurul ar fi prea primejdios. S-ar repezi înfuriat spre ei și n-ar mai avea timp să-l ochească, așa că împușcătura ar da greș.

Chiar dacă unul din vânători ar rămâne la marginea pădurii pe când celălalt ar atrage taurul spre el, nici Petre, care era un țințaș fără pereche, nu l-ar putea ucide dintr-un singur glonț. Desigur că taurul va mai avea destulă putere să se repeadă la celălalt și să-l ia în coarne.

Tânărul se uita în luminiș și zări câteva nuci de cocos căzute pe jos. Dacă ar arunca una din ele spre pădurice, oare ar ieși taurul să vadă care e pricina zgomotului sau ar ieși pe partea cealaltă și s-ar pierde în desișul de dincolo?

Probabil că așa se va întâmpla. O urmărire ar fi apoi cu neputință căci bivoli s-ar pierde. Pe George îl prinseră

frigurile vânătorii. Avea sălbătăciunile coale la îndemână și să trebuiască să renunțe la ele? Cea mai mică nechibzuință ar putea strica totul.

Pe când se frământa astfel cu mintea, Petre îl împinse cu cotul și-l arătă cu capul spre pădurice. Zări un turmac care nici nu lua în seamă pe cei doi vânători care stăteau nemișcați. Turmacul era destul de mărișor, aproape bivol în putere. Acesta păși agale spre luminiș și George abia se stăpânea să nu-i descarce un glonț în cap. Știa că e mult mai bună și fragedă carnea lui decât a unui bivol bătrân, pe de altă parte însă se temea ca împușcătura să nu mărească primejdia căci bivolița, înfuriată de uciderea copilului ei, va căuta să se răzbune pe ucigaș.

Altfel ar sta lucrurile dacă s-ar ivi și ea acum. Ar împușca-o și pe ea și ar scăpa de bucluc. Se părea însă că bivolița habar n-avea că turmacul plecase singur la plimbare.

Cei doi camarazi priveau cu mult interes la turmacul care se apropia din ce în ce de desiş. Când fu la vreo doi metri de ei animalul ridică deodată capul și privi speriat în juru-i. Adulmecase primejdia. Mugi încetișor și vru s-o ia la fugă îndărăt, dar era prea târziu. Din desiş țâșni ca o săgeată un tigrul uriaș, turmacul scoase un răget tânguitor care fu însă acoperit de un pufăit puternic și în clipa următoare fiara se repezi în ceafa turmacului.

Se auzi pârâit de oase, urmă o luptă scurtă, pe urmă... tăcere. Tigrul părea să fie grozav de flămând, căci sfâșia lacom burta turmacului și vârî capul în ea.

Neprevederea aceasta fu pierzania lui. Ca o umbră uriașă se ivi din pădurice trupul unei bivolițe și se năpusti spre tigrul. Abia când fu la doi metri de el, acesta auzi tropăitul înăbușit al copitelor. Sări în sus ca un arc, cu capul plin de sânge, dar până să aibă el timp să se dea în lături, bivolița turbată de furie fu lângă fiară. Tigrul repezi laba lui enormă în capul bivoliței dar degeaba. Ca fulgerul îl apucă ea în coarne și-l ridică la vreo trei metri în sus. De data asta tigrul reuși să-și înfigă gheara în ceafa bivoliței. Cei doi camarazi care urmăreau uluiți scena care se desfășura sub ochii lor, văzură cum sângele țâșnea cu furie din trupul victimei. Laba cu ghearele ascuțite a tigrului sfâșiasse vinele de pe ceafă ale bivoliței care fusese astfel lovită de moarte. Se clătina pe picioare și viața se scurgea cu fiecare picătură din trupul ei uriaș. Totuși, cu ultima putere care îi mai rămăsese se năpusti iar asupra tigrului care sărise cu un dudit din spinarea ei numai la câțiva pași, îl luă în coarne.

Tigrul era și el rănit de moarte. Cornul ascuțit al bivoliței se înfipsese de două ori în piept și i-l străpunsese. Acum bivolița se poticni și căzu în genunchi. Încercă de câteva ori să se ridice, apoi se prăbuși la pământ.

La doi metri de ea zăcea tigrul. Se zvârcoli și el nițel, pe urmă rămase nemișcat.

— Sfinte Dumnezeule! zise George înfiorându-se, asta a fost într-adevăr o dramă din viața animalelor junglei! Ei, acu avem carne destulă fără să mai fie nevoie să ne ostenim. Aoleu! Încă un tigrul! Să știi că e nevasta... Pesemne erau pereche.

Din desiş se ivi iarăși un trup vărgat. Câteva clipe privi tabloul sângeros dinaintea lui, apoi se apropie cu un răget scurt de tovarășu-i mort.

Nu era tigroaica, după cum bănuise George, ci tigrul, căci era cu mult mai mare decât celălalt. Își mirosi tovarășul, pe urmă scoase un răget tânguitor și furios în același timp. Ridicase capul enorm și ochii lui căutau în luminiș pe ucigașul soției sale.

Zări pe cei doi camarazi și se pregăti să sară asupra lor. În aceeași clipă George ridică pușca dar n-apucă să tragă căci surveni un eveniment la care nu se aștepta. Din pădurice se auziră crengile pârâind și taurul se ivi în luminiș.

Cei doi camarazi nici nu mai cutezau să răsufle, atât de grozav li se păru taurul acela uriaș cu coarnele lui puternice.

Tigrul rămase câteva clipe buimăcit. Vrusese să se repeadă la cei doi vrăjmași omenești și acum se pomenea în fața unui dușman deopotrivă cu el, ba chiar care îl întrecea. Această șovăială îi fu și lui pierzania căci când vru să sară asupra taurului, cornul acestuia i se și înfipse în trup.

Răgind zbură prin aer, dar se părea că nu fusese rănit prea grav căci cum atinse iar pământul se feri cu dibăcie de taur și-i sări în clipa următoare în spinare. Taurul mugi înfuriat și îngrozit. Clătină cu furie capul, dar potrivnicul său știa că e pierdut dacă își pierde echilibrul. Ghearele sale se înfipseră adânc în pielea groasă a taurului și lăsară urme sângerânde în vreme ce botul uriaș căuta să sfărâme grumazul puternicului său dușman.

Dar taurul se zbătea mereu și tigrul aluneca tot mai mult din spinarea lui. Nu-i vorbă, colții sfășiau fâșii lungi de carne fără să-l rănească însă de moarte. Acum taurul se învârtea turbat în loc și tigrul nu-și mai putu păstra echilibrul. Fu aruncat cu putere până departe, tocmai în direcția unde se aflau Petre și George, noroc că amândoi potrivnicii erau prea

îndârjiți unul împotriva celuilalt ca să se sinchisească de trupurile acelea cere stăteau ca înlemnite.

Tigrul se dăduse odată peste cap în cădere.

A cum se ridicase iar, vrând să se repeadă la taur și să sară peste coarnele lui. Dar taurul era bătrân și nu era la întâia luptă, după cum dovedeau creștăturile din pielea-i neagră; se năpusti el întâi și luă tigrul în coarne. În clipa următoare trupul vărgat zbură la cinci metri în aer și din răgetul pe care-l scosese – mai mult un horcăit decât răget – se cunoștea că fusese rănit de moarte. Căzu lângă trupul tovarășei sale. Rămase amețit, ceea ce dădu răgaz taurului să-l apuce iar în coarne și să-l arunce și mai sus ca adineauri.

Acesta fu sfârșitul căci George văzu că trupul tigrului era sfârtecat peste tot. Tânărul răsuflă ușurat și se uită la Petre, care dădu din cap în semn că a înțeles.

Văzu însă pe chipul uriașului o expresie de spaimă. Întoarse repede capul spre luminiș. Se îngrozi. Taurul înfuriat își va fi dat seama că isprăvisese cu dușmanul său și zări acum alți doi pe care trebuia neapărat să-i ia în coarne. Poate chiar că mai avusese în viața lui de-a face cu astfel de făpturi cu două picioare. Puștile celor doi camarazi detunară în același timp dar nu putură ochi bine și taurul venea turbat cu capul în pământ.

Totuși îl nimeriseră, deși nu de moarte și animalului părea să nu-i pese de gloanțele care îi zgâriaseră numai pielea fără să-i pătrundă în țeasta groasă. Și iarăși detunară puștile tot fără nici un rezultat. Cei doi camarazi abia avură timp să sară în lături – unul într-o parte, celălalt în alta – și fiara turbată trecu ca o săgeată printre ei și dădu buzna în desiş. Pentru puterea ei uriașă, tufe, liane și măracini nu erau o piedecă. Alerga ca și când ar fi fost pe câmp dar aceste câteva clipe de răgaz pe care le pierdu, fură de ajuns camarazilor. Când taurul se opri, puștile detunară din nou și de data asta gloanțele își nimeriseră ținta.

Taurul căzu în genunchi, se ridică însă, se răsuci în loc și ieși iar din desişul în care își făcuse spărtura. Se clătină pe picioare, era totuși destul de primejdios în furia lui turbată. George și Petre știau însă că ei vor ieși biruitori. Rămaseră liniștiți unde se aflau dar când taurul ridică iar capul ca să-i ia în coarne săriră repede în lături.

În furia lui nebună, animalul trecu de ei vreo câțiva metri, apoi se opri și zvârli cu copitele în juru-i. Cu toate rănilor mortale pe care le căpătase, puterea lui de viață mai dăinuia încă. Și iarăși se auziră două detunături.

Animalul uriaș se opri, întoarse încet capul, se uită cu o furie neputincioasă la dușmanii săi, pe urmă picioarele începură să-i tremure, se lăsă în genunchi, scoase un horcăit și căzu pe o parte. Încă o cutremurare, apoi uriașul codrului secular rămase nemișcat.

Petre răsufă odată din adâncul rărunchilor apoi își șterse fruntea îmbrobonată de sudoare și mormăi:

— Domnule George, mai cumplit vrăjmaș n-am avut noi până acum. Al dracului, nu puteam defel să-i venim de hac! Dar lupta între bivoli și tigrul îți plăcu? Așa ceva n-am văzut în viața mea...

— Și nici nu cred că o să mai vedem vreodată, răspunse grav George. Îmi pare numai rău că n-a fost și doctorul ca noi, l-ar fi interesat grozav. Acum haidem să aducem câțiva camarazi ce să ia trupurile de aici. O s-avem o masă să-ți lingi degetele, nu altceva...

II. **GEORGE SE RĂTĂCEȘTE.**

DOCTORUL BERTRAM fu foarte nenorocit când tânărul îi povesti întâmplarea. Tocmai pentru el, un naturalist înfocat, lupta dintre fiarele junglei ar fi fost o priveliște cu adevărat interesantă.

Căpitanului îi păru deasemenea rău că nu luase și el parte la vânătoare. Însoți însă pe cei douăzeci de marinari care se duceau să jupoaie bivolița, turmacul și cei doi tigri uciși. Treaba ținu peste un ceas, pe urmă, se întoarseră încărcăți la submarin. De la taur nu luară decât pielea capului cu coarnele, carnea fiind prea tare de mâncat, George era vesel; se alesese de la vânătoarea asta cu trofee pe care nici un vânător bătrân nu s-ar fi putut lăuda că le-a câștigat într-un timp atât de scurt. Nu-l răbda locul și deși după prânz căldura era înăbușitoare, se grăbi să se ducă să prindă un pește pentru cină.

Petre era de serviciu, așa că nu-l putea însoți. Tânărul se urcă într-o barcă mică de aluminiu și porni să iasă din golf. Firește că nu îi era îngăduit să se îndepărteze prea mult deoarece se putea ivi pe neașteptate vreun vapor străin și ar trebui să se întoarcă repede la submarin ca să dea de veste camarazilor. În cazul acesta „Dox”-ul va fi nevoit să se afunde îndată. Noroc că apa era destul de adâncă în golf – după cum se încredințase căpitanul îndată ce acostase. Și-apoi George socotea că aproape de coastă se ațin peștii cei mai mari.

Luase ca momeală câteva bucăți din carnea bivolilor. Nu se sluzea de undiță, ci atârname cărligul cu momeala de o funie pe care o legase de barcă. Cum tăia se carnea în fășii lungi, aproape în formă de pește, asemănarea ar fi atras mai repede peștii.

Barca plutea în voie la vreo cincizeci de metri de coastă. În vremea asta tânărul privea cu luare-aminte în toate părțile, ca să vadă dacă nu se ivește vreun vas străin. Deși adia vântul soarele ardea cu putere, George avea de furca să-și șteargă mereu sudoarea de pe frunte și lăsa din când în când lopețile din mână. Căldura asta parcă era ceva nefiresc, cu toate că prin părțile acelea era întotdeauna foarte cald. Acum însă domnea o zăpușeală apăsătoare și George se uita îngrijorat la cer, să vadă dacă nu se apropie vreo furtună. Nu văzu însă nimic care să-i dea de bănuir și apa sclipea în bătaia soarelui.

Cârmise spre direcție orașului Singapore când deodată, barca se smuci înapoi cu atâta putere încât tovarășul se pomeni întins pe spate în fundul ei și până a apuca ei să se ridice, ușorul vas porni ca o săgeată în larg. Trebuie să fi fost tras de vreun pește mare de tot care nici nu simțea greutatea lui. George se bucură că funia nu se rupsesse și se ridică de jos cu anevoie, dar văzu cu spaimă că pierduse o vâslă. Se gândi dacă n-ar fi mai bine să taie funia, căci cu o singură vâslă nu ar fi putut ține piept potrivnicului și i-ar fi trebuit ceasuri până să-l biruie, iar în vremea asta s-ar fi depărtat prea mult de coastă. Totuși încercă chiar ai o singură lopată să vâslească spre țărm. Își dădu însă seama că îi va fi cu neputință. Uriașul locuitor ai mării care înhățase momeala păru că nici nu simte că trage ceva după ei.

Coasta rămăsese acum în urmă căci barca era mânăta cu o repeziciune uimitoare în larg spre Malakka. Oricât de rău îi părea tânărului să scape o pradă atât de bună trebuia însă să taie funia, altminteri i-ar fi trebuit cine știe cât până s-ajungă cu o singură vâslă la submarin. Scoase repede briceagul din buzunar și apucă funia. Vru să încerce mai întâi dacă nu îi va fi cu putință să tragă peștele spre sine.

Și într-adevăr reuși, desi cu mari străduințe. Briceagul îl puse jos pe banca din fund și smucea ca amândouă mâinile de funie. O așeza apoi, pe măsură ce trăgea, de teamă ca peștele uriaș dinaintea bărcii să nu se zbată și să-i scape iar.

Se părea însă că peștelui îi mai slăbiseră puterile, dar funia se scurta din ce în ce. Nu mai era acum decât de cel mult treizeci de metri. Deodată simți că funia se lasă moale; înțelese că peștele se întorsese și înota spre barcă. Trase

repede de ea să nu se izbească prada de barcă și s-o răstoarne. Dar iarăși se încordă funia și se desfășura cu o repeziciune grozavă până ce smuci cu putere barca ușoară de aluminiu. Tânărul nu se mai putu împotrivi și dădu drumul funiei care îi tăiase palmele. George văzu cu spaimă că din pricina puternicei smucituri briceagul căzuse în apă. Pumnalul dăruit de prințesa indiană rămăsese în cabina submarinului de unde uitase să-l ia la plecare. Norocul lui ar fi acum ca funia să se rupă de la sine, dar nădejdea lui fu zadarnică. Barca se zgudui deodată și, cu toate străduințele lui, funia se întinse ca o coardă gata să plesnească, apoi barca porni ca o săgeată iarăși în larg.

George înțelese că altă scăpare nu e. Scoase revolverul din buzunar, se aplecă, potrivi țeavă la funie și trase. Odată cu detunătura funia se rupse și tânărul răsuflă ușurat. Se așeză pe bancă și începu să vâslească spre coastă.

Abia acum simți iar arșița cea grozavă. Vântul ușor – briza mării – de adineauri se potolise și razele soarelui ardeau ca niște sulii de foc. Se simțea istovit și o toropeală i se lăsă în tot trupul. Își aruncă ochii spre coasta și văzu că se depărtase mult de ea. Ce n-ar fi dat să fie în cabina lui răcoroasă, în loc să vâslească pe căldura asta de iad! Socoti că nu va ajunge la submarin decât peste un ceas și perspectiva nu-l încânta de fel. N-avu însă ce face, își încordă toate puterile și vâsli mai departe. Trebuia să se întoarcă la ai săi cu orice preț. Nu vroia ca din neprevederea lui să-și pună camarazii în primejdia de-a fi descoperiți de vreun vas dușman. Și căldura aste chinuitoare! Totuși nu se lăsă.

Deodată se opri înspăimântat, din vâslit. Văzu, colo, în zare un zid negru care creștea cu fiecă clipă. Își dădu seamă că era un taifun, unul din acele uragane grozave care nimicesc totul în calea lor.

Începu să vâslească din ce în ce mai tare, deși știa că nu mai e nici o nădejde s-ajungă la submarin înainte de a se dezlănțui furtuna. Inima îi bătea cu putere, urechile îi vâjâiau și din când în când i se puneau o ceață pe ochi; se temea să nu leșine, ceea ce ar fi însemnat că e cu desăvârșire pierdut.

Tocmai când credea că toate străduințele lui vor fi zadarnice simți o adiere răcoroasă de vânt care îl mai învioră nițel, dar în clipa următoare o boare fierbinte îi luă aproape văzul. Și iarăși o răbufneală de vânt, dar atât de puternică, încât opri în loc barca.

George încercă din nou să vâslească, izbi de câteva ori apa cu lopata, apoi văzu cu groaza zidul acela negru înaintând cu o repeziciune neînchipuită spre el. Îndată apa se încreți

ridicând clăbuci de spumă – taifunul era aproape.... Și până la golf mai erau cel puțin doi kilometri. Cu neputință s-ajungă înainte de a izbucni furtuna care va face barca să salte pe valuri ca o coajă de nucă.

George nu mai stătu pe gânduri și întoarse ușorul vas cu prora spre miazănoapte. Numai astfel mai avea o slabă licărire de nădejde să scape cu viață din prăpădul care se apropia. Poate centrul taifunului era departe la răsărit spre Sumatra și va trece pe lângă el fără să-i atingă.

Abia întoarse barca, că se și auzi şuieratul prevestitor al furtunii. Vasul fu săltat de dinapoi și George se aștepta să-l prăvale în fundul mării. Dar valurile îl îndreptară iar și-l târâră cu ele mai departe.

Tânărul privi înapoi. În urma lui talazurile se ridicau la mari înălțimi ca niște munți de sticlă. De acolo venea adevăratul taifun în toată grozăvia lui. George se bucura acum că barca e atât de ușoară și putuse fi târâtă cu cele dintâi valuri, căci dacă l-ar fi ajuns talazurile acelea grozave, orice nădejde ar fi fost pierdută.

Câteva secunde simți că i se strânge inima gândindu-se la tatăl său și la camarazii pe care îi lăsase în urmă. Își vor fi închipuit cu siguranță că a pierit în valuri. Nu se îndoia că îndată ce va trece prăpădul vor porni să-l caute, dar să-l ajungă era aproape cu neputință. Ar fi însemnat să găsești acul în carul cu fân.

Nu, nu mai bine să nu se mai gândească la nimic ci să-și încordeze toate puterile ca să se salveze. Se ridicase în picioare și se înțepeni în călcâie. Trupul lui slujea de vintrea și mana barca mai repede înainte pe când cu vâsla care se târa prin apă ținea direcția. Trebuia să se țină cât mai departe de vijelia aceea năprasnică, orice apropiere ar fii răsturnat barca într-o clipită.

În alte împrejurări, călătoria aceasta pe apa zbuciumată de valuri i-ar fi făcut poate plăcere, acum însă știa că se depărta tot mai mult de tatăl său și de camarazi fără nădejdea de a-i mai vedea vreodată.

Trecuse vreo jumătate de ceas și George de seamă că furtuna își schimbase direcția și se îndrepta ceva mai spre nord. Cunoștea după harta și din propriile sale cunoștințe ținutul și se gândea dacă nu li va fi cu putință să ajungă la insulele Andaman, din mijlocul Oceanului Indian. Mai era însă mult, foarte mult până acolo și taifunul nu va dura atât și nici el nu va putea îndura drumul acesta lung stând astfel înțepenit în picioare.

Coasta din dreapta lui se mai zărea numai ca o fâșie îngustă; în curând pieri cu totul din raza vederii sale. Zadarnic se uita să vadă dacă nu se zărește vreun vapor, dar se afla prea departe de linia de navigație a vaselor mari și cele de coasta zoriseră să se pună la adăpost când simțiseră apropierea taifunului și tot înainte minau valurile barca în largul întinderii nesfârșite. George devenea tot mai nepăsător față de primejdie, trupul îl durea căci se ținea drept și țeapăn în bătaia vântului năprasnic care îl biciuia cu putere.

Nu mai gândea nici la tatăl său și nici la camarazi, privea țință drept înainte, cârmind în neștire mereu barca după voia valurilor.

Nici să se întoarcă nu mai cuteza. Vie și taifunul de împotrivit tot nu i se putea împotrivi....

Deodată își îndreptă mai bine trupul; energia îi reveni și privi cu încordare înainte.

Zărise la orizont un punct negru care se apropia încet, desi vântul îl împingea cu putere. Și acest punct devenea tot mai mare – trebuia să fie vreun vas oarecare. Poate că tot mai era cu puțință să scape, deși cu talazurile acestea grozave va fi foarte primejdios să se urce pe puntea vaporului.

Acesta trebuie să fi desfășurat o viteză neînchipuită căci lui George i se părea uneori că stă pe loc. În sfârșit spre marea lui bucurie băgă de seamă că se apropie de el și putea recunoaște acum că e un bric. Nu mai erau decât la vreo doi kilometri de el și ochiul ager al tânărului zări la proră un om voinic. Probabil că necunoscutul urmărea dezlănțuirea furtunii și trebuia să zărească și barca aceea mititică în care un singur om se lupta cu furia valurilor. Așa și era, căci bricul păru să-și încetinească viteza.

Lui George îi zvâcnea inima de bucurie. Așa dar nu era cu desăvârșire pierdut și se va mai putea întoarce la ai săi. Firește că trebuia și știe mai întâi cărei naționalități aparține vasul.

Dacă era franțuzesc, nu le va spune cine e, pe când unul englezesc n-avea nici un motiv să sechestrezi submarinul.

Când fu numai la un kilometru de el văzu fluturând fanionul englezesc. Englezii sunt mai toți marinari pricepuți și vor ști cum să-l tragă pe bord. Când fu la câțiva metri de babord, din cei doi inși care se aflau acum pe punte unul ridică brațul, învârti deasupra capului o frânghie și o aruncă atât de dibaci, încât frânghia căzu în barcă drept la picioarele lui George. Acesta o prinse din zbor și începu să se cațere pe ea ca o pisică. În curând fu sus. Două brațe vânjoase îl apucară și-l traseră peste parapet.

— Uite, frate, un copilandru! râse bărbatul cel voinic pe care îl zărise întâi George. Pai nici nu e de mirare, un om în toată firea n-ar fi plecat la plimbare pe Oceanul Indian într-o coaja de nuca. Acum hai cu noi la căpitan, flăcăule, o să-ți găsească el ceva de lucru, că la noi pe bord n-au ce căuta leneșii și trântorii.

III.

GORDON BRAY.

— **MAI ÎNTÂI ÎNGĂDUȚI-MI**, vă rog, să vă mulțumesc că m-ați salvat, zise George și întinse mâna. Mă cheamă George Farrow și sunt fiul comandantului submarinului „Dox”.

Celălalt îi apucă în grabă mâna și o strânse cu atâta putere încât tânărul își stăpâni cu greu un țipăt de durere.

— Bravo! Îmi pare bine, strigă uriașul cu însuflețire. Eu sunt timonierul Dick Wilton, asta e Lacke, primul mașinist. Și căpitanul nostru o să se bucure, am auzit noi multe despre comandantul „Dox”-ului și fiul său. Haidem, domnule Farrow, poare că acum n-o să te mai punem la treabă, cum spuneam adineauri.

Cârmaciul apucă pe George de braț și-l duse în cabina unde era cârma. Tânărul văzu aci un bărbat înalt și subțirel și un malaiez scurt și îndesat care stăteau de vorbă.

— Căpitane, striga Wilton încă din vârful scării. Îți aduc pe George Farrow, fiul comandantului submarinului „Dox”.

Căpitanul întoarse capul și George văzu un chip cu trăsături energice de o adevărată frumusețe bărbătească. Ochii lui negri îl priviră iscoditor, apoi dădu din cap și zise:

— Aha, acum nu mă mai mir de barca aceea ciudată. Mă bucur, domnule Farrow, că te-am putut salva. Mă numesc Gordon Bray.

— Îți mulțumesc din suflet, că mi-ai scăpat viața, domnule căpitan, răspunse tânărul. Aș vrea să vă fiu și eu de folos într-un fel oarecare. Cu taifunul ăsta afurisit care vine după noi, e nevoie de câți mai mulți oameni ca să-i ție piept.

— Bravo! Vezi, așa îmi placi, tinerel exclamă căpitanul și-i întinse mâna. Nu pot să sufăr pe trândavi. Wilton, adăugă el, du-l la Kai Sund să-i ajute să strângă antenele, altminteri ni le smulge vântul și n-am putea cere ajutor dacă am avea nevoie de telegrafia fără fir.

George coborî în grabă scara. Wilton scoase un fluierat ascuțit și în clipa următoare se ivi din cabina de T.F.F. un tinerel cam de o vârstă cu George.

— Minunat! făcu el cu însuflețire când află pentru ce-a venit. Mă cheamă Kai Sund. Vrei să fim prieteni? N-ai idee cum te-am admirat când te-am văzut luptându-te atât de voinicește cu valurile. Tu cine ești?

— Numele meu e George Farrow...

— Cum ai spus? George Farrow? De când doream să te cunosc! Ce noroc pe mine! Hai, George, să-ți arăt cum se strâng antenele.

Se duse pe puntea de la proră unde era drugul subțire uneia din antene și-i spuse:

— Urcă-te sus, desprinde firul și aruncă-l jos pe punte, pe urmă dai jos și drugul și-l legi ici de veriga asta. Eu o să fac același lucru la capătul celălalt și o să depăn firul până s-o face ghem.

George dădu numai din cap și se cățăără apoi sprinten pe catarg. Vroia s-arate că se pricepe și el la așa ceva și nu se ferește de muncă. În curând fu în vârful catargului și desprinse antena.

Treaba nu era ușoară, căci vântul sufla cu furie și cu greu se putea ține de drugul subțire de fier. Totuși izbuti. Coborî apoi pe punte și se apuca să deșurubeze catargul. Auzi deodată un glas tunător în spatele lui:

— Ce faci, măi tontule? Cum îndrăznești să pui mâna pe antenă? Cine ești, secătură?

Tânărul se uită peste umăr și văzu un vlăjgan vreo douăzeci și cinci de ani, cu părul roșu, privirea rea și o față schimonosită. Nu răspunse nimic și-și văzu de treabă.

— Ei, Snifton, lasă-l în pace! strigă cineva de pe puntea de comandă.

Dar în aceeași clipă George simți un pumn zdravăn în spate. Nu putea să treacă o astfel de insultă cu vederea și să lase pedeapsa nemernicului în seama comandantului. Trebuia să se bizuie pe el însuși.

Se întoarse fulgerător și pumnul său se abătu cu toată puterea peste bărbia agresorului. Snifton se poticni și scoase un urlat de durere și furie în vreme ce căpitanul Gordon Bray râse în hohote și strigă cu admirație:

— Bravo George! Așa te vreau!

George însă se apucase iar de lucru gândind că nemernicul acela își va fi dat seamă că el nu știe de glumă. Dar se auzi strigătul de astă dată înspăimântat al căpitanului:

— Ia seama, George, primejdie!

Iarăși se răsuci tânărul fulgerător în călcâie și-l văzu pe Snifton năpustindu-se ca turbat asupra-i cu cuțitul ridicat. Sări repede în lături, încheștă pumnii și repezi pe cel stâng în

stomacul lui Snifton care căzu urlând în genunchi. Începu apoi cu dreptul să-i care la pumni sub bărbie până ce îl lăsă lat.

— Halal să-ți fie, Farrow, bine l-ai mai bruftuluit, strigă căpitanul. A și meritat-o, ticălosul Dară vezi că nu se astâmpără, dă-i brânci în apă.

George știa că deocamdată n-avea ce să se teamă de Snifton; zâmbi și se apucă să înțepenească drugul de cârlig. Până să isprăvească, Snifton își veni în fire. Se ridică gemând, aruncă tânărului o privire plină de ură dar nu mai cuteză să se apropie de el ci se duse clătinându-se până la ușa pe care venise și dispăru înăuntru.

Kai Sund înfășurase firul și se apropiă de George.

— Bine, băiatule, zise el râzând, tot n-ai mai isprăvit? La noi se cere să meargă treaba repede.

— Lasă-l în pace, Kai, strigă căpitanul. Farrow a trebuit să-l pună cu botul pe labe pe Snifton în două rânduri, de aceea a întârziat.

— Ce, a fost obraznic? Bine i-ai făcut, George. Să fii însă cu băgare de seamă, ticălosul ăsta e viclean ca o vulpe și rău al dracului. Dar ce a avut cu tine?

Tânărul îi povesti întâmplarea.

— Fac prinsoare că o să mănânce o papară strașnică d-le la căpitan după ce o trece taifunul. Și nu pe degeaba. E telegrafistul nostru pe care căpitanul l-a luat de mila, pe bord, acum o lună, la Brisbane. Murea de foame. Dealtminteri nimeni din echipaj nu poate să-l sufere.

— O fi vreun nenorocit, să-l lăsăm în plata Domnului, zise George ca să curme vorba. Acum ce facem?

— Kai, du-te de ajută lui Sam și dumneata, Farrow, vino-ncoace, se auzi în același moment glasul comandantului.

Kai plecă nițel cam bosumflat, pe când George urcă pe puntea de comandă.

— Păzește-te de Snifton, îi zise căpitanul cu seriozitate, e viclean și răzbunător. O să-l iau eu nițel la rost, totuși te sfătuiesc să fii cu ochii în patru. Ne-am înțeles, nu? Acum treci nițel la cârmă, eu am puțină treabă în cabină. Asta e Gonka, al doilea timonier al nostru.

George schimbă câteva cuvinte cu malaiezu în limba lui și acesta păru fericit că îi cunoaște graiul, apoi tânărul se așeză la cârmă și abătu vasul din bătaia vântului.

Lesne nu era, căci valurile scurte dar năvalnice care izbeau mânate de vânt în coastele vasului, îi smuceau cârma din mână. Măinile îl dureau grozav, își mușca însă buzele și răbda ca să nu se făcu de răs față de căpitan, care îl salvase

de la moarte. Malaiezu stătea lângă ei cu mâinile încrucișate pe piept și-l privea cu admirație. În clipa când George gândea că îl părăsesc puterile se ivi căpitanul pe punte.

— Bravo, Farrow! strigă el vesel. Am vrut să văd de ce ești în stare și te-am pus la probă. Ești într-adevăr vrednic de laudă. Așa? Acum iau eu cârma, rămâi însă, te rog, aici poate va fi nevoie de dumneata când ne va ajunge taifunul.

George aruncă o privire în urmă și strigă cu bucurie:

— Nu mai e nici o primejdie, adevăratul taifun se îndreaptă spre sud și am scăpat de el.

Bray se uită și ei înapoi.

— Cu atât mai bine, zise apoi. Mie nu mi-e frică nici de mama taifunului; Eagle (Vulturul) al meu îi poate ține piept, dar trebuie să pui la socoteală și unele întâmplări neprevăzute. Dacă s-ar opri mașinile am fi pierduți. Așa, Gonka, treci tu la cârmă, ți-l trimit îndată și pe Wilton. Dumneata, Farrow, vino jos cu mine să-ți arăt cabina. Vei dormi la un loc cu tânărul Kai. Și acum, povestește-mi cum ai ajuns cu barca aia ușoară în mijlocul Oceanului Indian.

În timp ce mergeau spre pupă, George istorisi pățania lui. Căpitanul clătină capul și zise după ce se gândi nițel:

— Pari să fii om cu noroc; nu e vorbă, te ajută și puterile și prezenta de spirit. Că tocmai eu am fost acela care te-am pescuit, e poate ceva predestinat și o să-ți spun de ce după ce s-o potoli furtuna. Firește că te voi duce la tatăl dumitale, îndată ce va fi cu puțință, bine înțeles. Acum n-aș vrea să întorc vasul ca să nu ne expunerii la cine știe ce primejdie, dar când vom putea întinde iar antena, voi expedia o cablogramă ca să dau de veste submarinului că ai fost salvat.

— Mai bine să mai așteptăm, răspunse George. Nu cred că tata va pune în funcțiune T.T.F.-ul nostru imediat după trecerea uraganului și în afară de asta telegrama ar putea fi interceptată de aste vaze sau stațiuni polițienești care ar afla astfel că „Dox”-ul se află pe aici.

— Lasă că vom face așa ca să nu înțeleagă alții despre ce e vorba. Dacă crezi însă că e mai bine s-așteptăm până ce se va înnopta, vom aștepta.

— Da, căci numai atunci poate părăsi tata golful și va porni în urma taifunului, cu un singur motor, firește.

— Bine, vom telegrafia pe înnoptate. Așa! Asta e cabina. Kai să-ți întindă pe urmă un hamac. Acum l-am trimis să dea o mână de ajutor lui Sam, bucătarul nostru, să ne fiarbă cafea proaspătă. Ia să vedem ce fac.

Căpitanul deschise o ușă îngustă și George văzu o bucătărioară mică în care un negru uriaș stătea cu gura

căscată și ochii holbați bazaconiile pe care le povestea tânărul.

— Ei, Kai, ce tot îndrugi acolo? Întrebă căpitanul cu asprime, deși abia își putea stăpâni râsul. Nu vezi ce speriat se uită Sam la tine? Și cu cafeaua ce s-aude?

Kai se roși până la rădăcina părului și se apucă să trebăluiească la măsuța înțepenită de perete, pe când căpitanul făcu semn negrului să se apropie și-i zise:

— Sam, uite, dumnealui e George Farrow, feciorului omului despre care s-a vorbit atât pe bordul vasului nostru. Ai grijă să nu-i lipsească nimic cât timp va fi printre noi.

George întinse negrului mâna și din râșnetul de bucurie al acestuia înțelese că prin gestul său simplu își câștigase prietenia lui Sam. Dovada o și dădu aproape îndată, aducând tânărului o cafea tare cu caimac.

După câteva ceasuri furtuna începu să se mai potolească. Căpitanul Bray stătu mult de vorbă cu George și-l cercetă cu dibăcie despre numeroasele peripeții prin care trecuse, căci tânărul nu era lăudăros din fire și nu i le-ar fi povestit altminteri. Deodată zise:

— Oare mi-ar face tatăl dumitale un bine, domnule Farrow? Aș avea nevoie de ajutorul lui.

— Mai întreb! făcu tânărul cu însuflețire. Și eu și camarazii mei suntem gata să te ajutăm. Despre ce e vorba, domnule căpitan?

— Păi să vezi... între mine și fostul meu cumnat dăinuiește o veche dușmănie. Nemernicul a împins-o pe biata soră-mea la moarte și i-am spus-o fățiș. Eu mai am un bric, „Săgeata”, adică am avut căci timonierul Wills în grija căruia îi lăsasem a fugit cu el și știi unde? Chiar la cumnatul meu Jak Colny.

— Aha și noi să te ajutăm să-ți iei înapoi vasul, nu-i așa? Firește, domnule căpitan, chiar de-ar fi să înconjurăm pământul și să cutreierăm lumea în lung și în lat.

— Îți mulțumesc pentru bunăvoința dumitale, zise căpitanul zâmbind, dar nu va fi nevoie. Tocmai am aflat acum în urmă că nemernicul de cumnatu-meu s-ar afla în Adaman unde uneltește iar vreo ticăloșie împotriva mea, căci sunt acolo tovarăș la o mică factorie^[1].

— De unde ai aflat?

— Pe bricul furat e un ucenic de marină, un drac de băiat foarte deștept care a prins dragoste de mine fiindcă îi luam întotdeauna apărarea. Băiatul reușește uneori să se furișeze noaptea în cabina de telegrafie fără fir și-mi dă din când în

când de veste ce se petrece pe bord. Naiba știe cum a învățat și asta!

— Nu e mare lucru, mai ales că spui că e inteligent. Eu cred, domnule căpitan, că îți vei recăpăta în curând vasul. Am izbutit noi în lucruri mai grele ca astea.

— Știu, de aceea te-am și întrebat dacă tatăl dumitale ar vrea să mă ajute. Trebuie să-ți spun însă că Jak Colny e un om foarte viclean și nu o poți scoate lesne la capăt cu el. Și cum e și laș, e și mai primejdios. Ți se pare poate absurd, dat așa e.

— Într-adevăr, domnule căpitan, un laș e întotdeauna periculos, fiindcă se slujește de vicleșuguri și te atacă pe la spate, încuviință George. Am avut noi de-a face cu fel de fel de oameni și cunoaștem firile lor.

— Atunci o să-i veniți și ăstuia de hac, râse Bray. Acum aș mai vrea să-ți atrag atenția asupra unui lucru. Păzește-te de Snifton. Nemernicul asta e și el foarte viclean și răzbunător, ar fi în stare să-ți înfigă cuțitul în spate când nici nu te gândești.

— O să fiu cu băgare de seamă, răspunse cu nepăsare George. Mă mir numai de ce l-ai luat pe bord dacă nu-ți place.

— Vezi că am fost nevoit s-o fac. Telegrafistul meu s-a îmbolnăvit pe neașteptate în Brisbane și cărmaciul Wills de pe celălalt bric al meu care era ancorat lângă mine, mi l-a adus pe Snifton. Îmi trebuia neapărat un telegrafist.

— Nu ți-a trecut prin minte că ar fi ceva în legătură cu cumnatul dumitale? Faptul că ți-a fost recomandat de Wills dă de bănuit.

— Bine zici! strigă Bray bătându-se cu palma peste frunte. La asta nu m-am gândit. Hm, o să-l supraveghez mai de aproape, poate îl prind cu mâța-n sac.

Căpitanul porni cu George să se plimbe pe punte. Când trecu pe lângă cabina de telegrafie deschise brusc ușa și privi înăuntru. Snifton sări speriat de pe pătuceanul lui și întreabă pe căpitan ce dorește.

Din păcate Gordon Bray era un om cinstit și nu se putea preface. Zise cu glas amenințător:

— Snifton, domnul Farrow mi-a atras chiar acum luarea-aminte asupra unui lucru care pare să fie adevărat. Te voi supraveghea și dacă te prind că ești în legătură cu cumnatul meu, îl vezi pe dracu, eu nu știu de glumă, așa să știi!

Snifton se îngălbeni, apoi se făcu roșu ca sfecla și îngăimă ceva ca o protestare, dar căpitanul îi trânti ușa în nas. Nu

văzu mutra schimonosită de furie a telegrafistului, care ridicase amenințător pumnii.

— Hm... la drept vorbind n-ar fi trebuit să-i spun, mormăi căpitanul, dar n-am putut să mă stăpânesc. Cred că i-am băgat frica în oase și o să se astâmpere. Te pomenești că de aceea ere atât de înfuriat când ai luat jos antena, fiindcă tocmai era în legătură cu cumnatu-meu. Te-aș ruga ceva, domnule Farrow: După ce vom pune iar antena, supraveghează-l, făcând cu schimbul cu Kay Sund. Dumneata te pricepi mai bine la alfabetul Morse. Nu te sfii să intri când vrei în cabină dacă ți se pare că-și înseamnă ceva pe hârtie. Ori mai bine o să adaug încă o cască și să poți auzi tot ce se comunică.

— Aoleu, intră toți dracii în el! râse George. Mie nu-mi pasă, nu știu însă cum va privi el lucrurile.

— Din fericire furtuna slăbește, zise deodată căpitanul. Mai avem trei ceasuri până se va lăsa întunericul. Ai vrea să faci ceva până atunci, domnule Farrow? Aș avea, ceva de lucru pentru dumneata.

— Cum să nu, domnule căpitan! Nici nu-mi place să stau degeaba, răspunse George, repede.

— Eu trebuie să mă duc acum să-l schimb pe Gonka la cârmă, așa că te rog du-te singur în cabina mea – uite, coborî pe aici – și fă nițică ordine. Am adunat de prin toate meleagurile care le-am cutreierat fel de fel de trofee și arme, toți pereții cabinei mele sunt pline de astfel de lucruri. Ia-le jos și șterge-le de praf, apoi atârnă-le la loc. Ia stai nițel, Snifton are o grămadă de cârpe pentru aparatele lui.

Se duse iar la ușa cabinei de telegrafie, o deschise și strigă înăuntru:

— Snifton, dă-i domnului Farrow niște cârpe. E atât de drăguț și vrea să-mi facă nițică ordine în cabină. Pe dumneata știu că nu mă pot bizui, îți place mai bine să lenevești decât să muncești.

George, care intrase să ia cârpele, văzu privirea de ură pe care i-o aruncă telegrafistul. Ridică însă din umeri și râse cu poftă. Nu-i păsa lui de ura australianului.

Când să deschidă apoi ușa care ducea jos la cabina căpitanului, acesta îi strigă:

— A, era să uit tocmai ce e mal important, domnule Farrow! Peste drum de ușa cabinei mai e una îngustă. Să nu cumva s-o deschizi, o să-ți spun eu pe urmă de ce.

— Am înțeles, domnule căpitan.

Tânărul coborî în fugă cele câteva trepte și intră în cabina comandantului. Se opri însă uluit în prag. Încăperea era mare

și pereții căptușiți cu tăblii de mahon erau încărcăți cu fel de fel de trofee, arme și alte lucruri ciudate și rare că te-ai fi crezut într-un muzeu. Se apucă însă repede de treabă, voia s-arate căpitanului că nu se sperie el de muncă și îl și interesa ceea ce vedea. Admira fiecare lucru în parte – căci erau într-adevăr obiecte de preț – îi ștergea cu băgare de seamă și-l atârna la loc. Isprăvise un perete și ajunsese la ușa despre care îi vorbise căpitanul.

IV. **O TICĂLOȘIE FARA SEAMĂN.**

TOCMAI LUASE O PAVĂZĂ AFRICANĂ și se apucase s-o șteargă aplecându-se, când ușa cabinei se deschise încet și cu băgare de seamă și Snifton băgă capul înăuntru. George era întors cu spatele și nu-l văzu, mai ales că era vârat aproape tot sub pavăză. Roșcovanului îi venea la socoteală căci își putea înfăptui planul lui grozav. Rânji mulțumit și întinse binișor o sârmă pe care o îndoise la vârf în cabină, spre ușa despre care vorbise căpitanul, vârî cârligul în toarta cheii și o răsuci încet și fără zgomot. Crăpă apoi ușa și trase îndărăt sârma. De data asta însă fu mai neprevăzător căci izbi capătul firului de ușa cealaltă și făcu zgomot.

George ridică repede capul de sub pavăză. Se așteptase să-l vadă pe căpitan și se miră că ușa era deschisă și nu intrase nimeni deoarece Snifton fugise repede când își dăduse seamă de neprevăderea lui.

Se sculă de la locul său și vru să închidă ușa, dar văzu cu spaima că ușița cealaltă e crăpata. Oare să fi trecut căpitanul acolo fără să-l simtă el? Tocmai voia să întrebe, când văzu crăpătura lărgindu-se încet nu ca și când ar fi un om care ar vrea să iasă. Se uită cu încordare într-acolo, tot în credința că e căpitanul. Nu-l văzu însă, desi acum ușa se deschisese dea binelea. Lăsă ochii nițel în jos căci simțea că-l pândește o primejdie. Încremeni. Doi ochi verzui și lucitori îl priveau. Erau ai unei pantere negre, care înaintase cu partea dinaintea trupului în cabina căpitanului. Probabil că fiara nu știa ce să facă deocamdată cu făptura ciudată din fața lui.

George căută în juru-i o armă – ale lui rămăseseră în cabina pe care i-o hotărâse căpitanul. Văzu atârnată în perete chiar lângă el o kirrie – o măciucă de luptă africană din lemn tare ca oțelul, de obicei cioplită cu artă. Smulse repede măciuca de la locui ei; în mâna unui om îndemânatec putea fi o armă foarte primejdioasă. În aceeași clipă pantera, care

observase mișcarea, se repezi spre el. George se ascunse ca fulgerul după pavăză, cum fac războinicii Kassaik când vânează lei. Fiara se izbi de pavăză și-l trânti la pământ. Norocul lui. Se afla acum sub pavăza care făcea deasupra lui o carapace ca a unei broaște țestoase. Se ținea cu putere de curelele pavezei peste care se așezase pantera. Aceasta zgâria cu furie pielea tare de sub ea, dar nu o putea sfâșia. George simți deodată că pantera a sărit jos; ridică binișor pavăza într-o parte și se uită în juru-i. Fiara plecase într-adevăr. Își aduse aminte că ușa care dă spre scară rămăsese deschisă. Sări îndată în picioare. Nu se gândea în clipa aceea la primejdia care-l amenința, ci la ce s-ar putea întâmpla dacă pantera ar ajunge pe punte. S-ar fi putut însă ca ușa din vârful scării să fie închisă. Atunci pantera era pe scară și cu atât mai mare ar fi primejdia pentru el, căci dacă fiara s-ar repezi cu furie asupra lui, nici chiar pavăza nu l-ar mai putea apăra.

Nu-i păsa însă acum de viața lui. Trebuia să dea de veste celor de pe punte că pantera a scăpat din cușca ei. În timp ce înainta spre ușă, chibzui cam cine ar fi putut deschide ușa cuștii și îi veni în gând Snifton.

Acesta aflase de la căpitan că George se ducea să-i șteargă de praf armele și trofeele. Să fi fost oare în stare australianul de o astfel de nelegiuire? Dar cine altul ar fi putut-o face? Mai târziu va lămuri el și afacerea asta, acum era vorba să ucidă pantera sau s-o gonească iar în cușca ei.

George ajunsese la ușă. Ținea scutul în față, adăpostindu-se după bucata de piele tare ca fierul. Când fu lângă ușa care ducea la scară, o deschise mai bine. Văzu că într-adevăr chepengul dinspre punte era ridicat. Urcă în fugă treptele, trăgând pavăza cu el. În mâna dreaptă ținea măciuca în sus, hotărât să se slujească de ea dacă va fi nevoie.

După ce urcă jumătate din trepte, auzi un răcnet grozav de pe puntea de la proră. Sări ultimele trepte într-o goană nebună și, deși trebuia să tragă după el pavăza aceea grea nu o lăsa din mâna. Ajuns sus, văzu pe Snifton în ghearele panterei. Fiara trebuie să fi fost întărâtată rău, căci îl rostogolea de colo până colo, înainte de a-l sfâșia.

— Ranga, aici, strigă căpitanul de pe puntea de comandă, dar fiara nici nu se sinchisea.

Nemaigândindu-se că Snifton vruse să-l înjunghie pe la spate, uitând că numai el era de vină de cele ce se întâmplau acum, dând drumul panterei, George se repezi spre fiară cu măciuca ridicată. Era în joc viața unui om, oricine ar fi el.

Auzi țipătul căpitanului care vroia astfel să-l oprească, dar nu vru să-i dea ascultare. Pantera simțise un nou dușman și

se întoarse fulgerător. Dar George nu-i dădu răgaz să se apropie și-o pocni cu măciuca peste bot. Cu un răcnet grozav fiara se poticni. În clipa următoare fu însă iar în picioare și se năpusti urlând spre George. Acesta pusese însă înainte-i pavăza ca și adineauri în cabină. Izbitura fu totuși atât de puternică, încât îl trânti jos sub pavăză. Degeaba zgâria fiara pielea tare, ghearele ei nu reușeau s-o sfâșie.

Înțelese pesemne că nu va putea face astfel nimic dușmanului și se întoarse iar la Snifton. Poate că nenorocitul făcuse vreo mișcare sau încercase să se târască de acolo. George nu mai putu îndura. Se ridică de jos, dar în clipa următoare pantera neagră se răsuci în loc. Acum primejdia era într-adevăr de neînălăturat căci n-avusese timp să-și așeze pavăza înainte și poate ar fi fost înhățat de gheara grozavă, a fiarei, dacă nu-i sărea în față și cu o lovitură puternică n-ar fi izbit iar pantera în bot. Aceasta sări urlând în lături, dând astfel răgaz curajosului tânăr să se ascundă iar sub scutul gros de plete. Auzi apoi gheara panterei zgârâind cu furie pavăza.

Lupta aceasta de-a v-ați ascunselea începu să-i placă. Aci nu mai era vorba de tras cu revolverul sau cu pușca; se cerea prezența de spirit, judecata unui creier omenesc care se slujea de mijloace primitive. Dar deodată îi trecu pofta de petrecere, căci pantera, care tropăise până atunci ca nebună pe pavăză, încercă acum s-ajungă pe altă cale la dușmanul ei.

Se lăsă los lângă el și căută să întoarcă pavăza cu laba. Poate că o mâna la asta și instinctul, căci frații ei din Sumatra și Java se vor fi slujit adesea de mijlocul acesta pentru a ajunge la burta broaștelor țestoase.

Pe George îl treceau sudorile, căci pavăza fu ridicată nițel și fiara vârî laba dedesubt. Poate că ar fi izbutit chiar să răstoarne pavăza dacă tânărul nu ar fi izbit-o cu putere cu măciuca peste labă.

Pantera scoase un urlat de durere și-și trase repede laba înapoi. Pavăza se așeză iar la loc. Fără să vrea, pe George îl pufni râsul.

Și iarăși începură ghearele să zgârie cu furie pielea pavezei. Cu siguranță că în cele din urmă fiara ar fi izbutit și George ar fi fost pierdut dacă s-ar fi aflat singur cu pantera. Așa însă se aștepta din moment în moment ca Gordon Bray, căpitanul vasului, să vie cu pușca și să ucidă pantera, deși, după strigătul lui de adineauri, se înțelegea că fiara era pe jumătate îmblânzită.

Dar în clipa următoare tânărul rămase uluit, căci pantera se opri din răcâit și auzi chiar lângă el glasul căpitanului zicând:

— Ranga, animal afurisit, să-ți fie rușine! Nu vrei să te astâmperi?

Drept răspuns urmă un mârâit, de astă dată mai puțin înfuriat. Și iarăși mustră căpitanul pantera care mârâia tot mai împlânzită.

— Scoală, dragă Farrow, Ranga nu-ți va mai face nimic. Nu e răzbunătoare din fire și va uita în curând loviturile pe care i le-ai dat peste labă.

Totuși George se ridică încet și cu băgare de seama, ținând mereu pavăza în față, ca să se poată apăra la nevoie. Căpitanul apucase însă pantera de ceafă și o ținea strâns.

Când fiara îl văzu pe George vru să se repeadă la el, dar Bray îi dădu o palmă zdravănă peste cap – ceea ce se tem și cei mai pricepuți împlânzitori s-o facă – și strigă mânios:

— Ți-am spus să te astâmperi, Ranga! Dumnealui e un prieten de-al meu. Întinde-i frumușel laba și fii cuminte!

George rămase încremenii văzând pantera apropiindu-se de el și întinzându-i laba, cum ar face un om când dă bună ziua.

Se uită uluit la căpitan. Acesta zise râzând:

— Ce te miri, dragă Farrow? Ranga e credincioasă ca un câine și foarte bine crescută. Numai pe Snifton nu poate să-l sufere, probabil că a simțit cu instinctul ei simplu de animal, că omul acesta e rău și prefăcut. Scutură-i liniștit mâna, vreau să spun laba și sunteți prieteni până la moarte.

George clătină capul, se aplecă, apucă laba pe care pantera o ținea tot întinsă și i-o scutură cu putere, zicând în limba malaieza în care îi vorbise și căpitanul:

— Ranga, ești o fată de treabă. Vrei să fim prieteni?

Pantera se lipi de el și-și frecă blând căpățâna ei mare de genunchii tânărului. Acesta puse jos pavăza și măciuca și mângâia blana neagra a fiarei. Deodată privirea îi căzu asupra lui Snifton care zăcea nemișcat.

— Domnule căpitan, spuse el cu blândețe, mi se pare că bietul Snifton e grav rănit. Să încercăm, poate îl mai putem salva.

Bray îl privi clătinând capul, apoi răspunse:

— Te admir pentru inima dumitale bună, dragă Farrow, dar nemernicul ăsta nu e vrednic de milă. L-am văzut când a ieșit pe punte; avea în mână o sârmă lungă pe care a aruncat-o repede în mare. Acum înțeleg ce ticăloșie a făcut. Cu sârma aceea a deschis cușca panterei. Știa că Ranga se dă la orice străin când nu-i spun eu că mi-e prieten. Ai avut într-adevăr un noroc orb, sau mai bine zis, ai o prezență de spirit

și un sânge rece, cum n-am mai întâlnit până acum. Ideea cu pavăza a fost ceva extraordinar.

— O, mi-a insuflat-o însăși pantera. A fost o simplă întâmplare că în momentul acela tocmai ștergeam pavăza pe dinăuntru de praf. Cred totuși că nu-l puteam lăsa pe Snifton fără ajutor. Cine știe ce suferințe îl vor fi înrăit așa!

George se aplecă și întoarse binișor pe telegrafist pe spate. Își dădu însă îndată seama că orice ajutor ar fi fost de prisos. Probabil că murise de la întâia lovitură pe care i-o dăduse pantera cu laba ei enormă. Îl ura grozav pe Snifton, deoarece acesta o necăjea și o ațâța de câte ori avea prilejul.

— Sunt mulțumit ca am scăpat de el pe calea aceasta, spuse cu asprime Bray. A fost un om rău. Haidem, dragă Farrow, să-l aruncăm acum peste bord.

— Nu, domnule căpitan, răspunse George. Nici dumneata nu crezi ce spui. Un dușman mort nu mai e dușman. Mi-a voit răul, dar eu îl iert. Trebuie să-i facem o înmormântare marinărească.

Bray lăsa capul în piept câteva momente, pe urmă se uită cu drag la George și-i zise grav:

— M-ai rușinat, Farrow. Aveam într-adevăr de gând să-l arunc dea dreptul în apă, dar îmi dau seama că ai dreptate: moartea spală pe om de păcate. Să-i facem o înmormântare cuviincioasă.

Căpitanul duse pe Ranga în cușca ei, apoi porunci lui Sam să coase un sac din pânză și să bage cadavrul în ei. Bricul își încetini viteza, marinarii se adunară toți pe punte și după o scurtă ceremonie trupul neînsuflețit al lui Snifton fu dat pradă valurilor.

V. **JACK COLNY.**

DUPĂ CE TOTUL SE SFÂRȘI, căpitanul zise:

— Farrow, Kai, întindeți antena. Poate e chip să aflăm îndată dacă Snifton a fost într-adevăr în înțelegere cu fostul meu cumnat. Probabil că Wills, fostul meu cârmaci, va căuta să se pună în legătura cu el.

Cei doi tineri se apucară de treabă. Catargele de fier fură ridicate din nou și întinseră antena. După aceea căpitanul duse pe George în cabina telegrafistului și-i arătă toate aparatele. Nu era nevoie să-l învețe cum trebuie să se slujească de ele, căci se îndeletnicise și pe submarin cu telegrafia fără fir. Kai deasemenea cunoștea mănuierea aparatelor.

— Aşa, zise Bray mulțumit. Văd că vă pricepeți amândoi de minune. Faceți cu schimbul. Farrow, după ce se va întuneca, să-ncercăm să ne punem în legătură cu tatăl dumitale.

Cei doi tineri își puseră căștile la urechi și ascultară cu încordare. Comunicările se încrucișau de la stațiuni la vapoare, de la vas la vas fără întrerupere.

Deodată tinerii prinseră niște semnale foarte deslușite. Silabisiră următoarele: „Snifton, unda 750, Snifton, unda 750”.

Firește că bricul, ca orice vas, n-avea decât un singur aparat de emisiune. George îl puse la unda 750 și răspunse:

— Wills, aici Snifton, Wills, aici Snifton.

Întrebarea veni îndată:

— Pentru ce prelungit tăcerea?

— Dat jos antena, pricina taifunul.

— Bine. Suntem în golful Tamarinilor. Vino îndată ce debarci. Afacere mare, vrem și „Eagle” (Vulturul).

— Vin, încheia George.

Tinerii se priviră uluiți după ce afla cuvintele transmise prin alfabetul Morse. George își luă apoi casca de la urechi, făcu un semn cu capul lui Kai și se duse să-l caute pe căpitan, pe care îl zări pe puntea de comandă.

După ce îi povesti tot, Bray zise:

— Cunosc golful unde ți-a dat întâlnire. Așa dar, fostul meu cumnat a pus ochii și pe bricul asta. Mă tem că o să le stricăm socotelile. Deocamdată îți mulțumesc din suflet, dragă Farrow, pentru vestea adusă. Nădăjduiesc să putem vorbi și cu tatăl dumitale cât mai curând.

După cină, pe care cei doi tineri o luară în cabina telegrafică, se și înnoptă, George se așeză la aparat și telegrafia:

— Aici George, pe unda 400. Aici George, pe unda 400.

Nu putea da de bănuiră nimănui prin aceste cuvinte, chiar dacă ar fi fost interceptată de vreo altă stațiune. Telegrafistul ar putea crede că e vreo emisiune de probă. Știa însă că telegrafistul „Dox”-ului se slujea adeseori de unda 400 prin care primea vești de pe „Insula odihnei” locul lor de adăpost.

Într-adevăr, nu trecu mult și George primi răspunsul de pe insulă. Comunică acolo să închidă aparatul, deoarece el căuta vasul nu insula.

Telegrafistul de pe insulă comunică îndată ca totul e în regulă, transmite salutările celor rămași acasă, pe urma închise aparatul.

George căută să se pună în legătură cu submarinul, dar nu primi nici un răspuns. Inima i se strânse de îngrijorare la gândul ca „Dox”-ul lui drag va fi pierit în taifunul lui grozav. Dar tocmai când vru să-și scoată descurajat casca, auzit semnale pe care le tălmăci îndată:

— Aici vasul căutat. George, unde ești?

Răspunse:

— Tată, sunt în afară de pericol, în drum spre Andaman. Vino repede după noi, trebuie să ajutăm pe salvatorul meu. Ne întâlnim lângă Marele Andaman.

— Bine, băiatule, venim cât mai curând cu putință. Sunt fericit că ești sănătos și în siguranță – răspunse căpitanul Farrow.

— Măine seară voi fi în fața insulelor unde nădăjduiesc că vă vom găsi.

— Vom încerca. Salutări salvatorului tău.

George se duse să comunice lui Bray convorbirea avută cu tatăl său.

— Minunat! făcu Bray cu bucurie. Acum sunt încredințat că planurile ticălosului de Jack vor fi zădărnicate. A fost într-adevăr un noroc pentru mine că te-am putut salva, dragă Farrow. Se vede că a fost ceva predestinat de soartă.

— Sau numai o întâmplare, domnule căpitan – răspunse George, zâmbind. Cred că ar trebui să micșorăm nițel viteza. Submarinul nu se poate sluji decât de un singur motor și i-ar fi cu neputință să ne ajungă, așa că ar trebui să-l așteptăm prea mult la Andaman.

— Bine zici, încuviință Bray și dădu ordin prin tubul acustic să se micșoreze viteza. Apoi adresându-se lui George: Nu cred că mai e nevoie să stai toată noaptea la aparat, asta poate s-o facă și Kai. Și-apoi, avem un clopot deșteptător dacă va veni vreo comunicare. Părerea mea e că Wills nu mai are ce vorbi cu Snifton știind că acesta va veni la golful Tamarinilor. Du-te deci de te culcă și dormi fără grijă.

George n-așteptă să-i spună de două ori. Era mort de oboseală după peripețiile prin care trecuse în ziua aceea. Mulțumi căpitanului și se duse în cabina arătată de el; cum se întinse în hamac și cum puse capul jos, adormi.

Se deșteptă auzind forfoteală pe punte. Se îmbrăcă în grabă și ieși din cabină.

— Ei, te-ai odihnit dragă Farrow? îl întâmpină Bray, râzând. Aveai și nevoie de somn, nu e vorba – uite colo un hârdău cu apă, ți l-a pregătit Sam. Du-te de te spală, pe urmă vino să-ți bei cafeaua pe care ți-o va aduce el. Mi se pare că i-ai căzut cu tronc bucătarului nostru.

După ce se spală și mănă la repezeală, tânărul se duse în cabina telegrafică să-l schimbe pe Kai. De la Wills nu mai sosi nici o veste, în schimb căpitanul Farrow comunica fiului sau ca al doilea motor a fost reparat și vor ajunge repede pe „Eagle”.

Bray dădu ordin ca viteza bricului și fie mărită ca să poată fi la Andaman încă înainte de a se însera. Mai era un ceas până a se lăsa întunericul și George aștepta cu nerăbdare să zărească prin ocean turnul submarinului. Deodată scoase un strigăt de bucurie și zise căpitanului care venise lângă el:

— Vine tata, domnule căpitan!

— Mă bucur din inimă, dragi Farrow, dar să ne oprim ca să-l așteptăm, căci trebuie să ne înțelegem cu el înainte de a ne urma călătoria.

Alergă la puntea de comandă să dea ordin ca să se micșoreze viteza, în vreme ce George rămase la prora și privea cum submarinul se apropia din ce în ce. În curând putu zări pe tatăl său în turn și începu să-și fluture șapca de bucurie.

Nu trecură nici zece minute și o barcă mica de aluminiu, vâslită de Petre se alătura de bric. Căpitanul Farrow se cațără pe punte. George îi căzu în brațe și stătură multă vreme îmbrățișați. Na credeau că se vor mai revedea vreodată.

Pe urmă, Farrow strânse cu căldură mâna lui Bray. Acesta povesti pe scurt căpitanului cum îl pescuise pe George, apoi rugă pe Farrow să-l ajute ca să-și recapete vasul furat de fostul său cumnat.

Firește că Farrow îi făgădui numaidecât. Se luă hotărârea ca George și Petre să rămână deocamdată pe bordul lui „Eagle”. Se puteau duce oricând pe submarin cu una din bărcile de salvare ale bricului.

Plănuiau ca peste noapte să-l ție sub observație și să-l spioneze pe Jack Colnay. Cum era aproape sigur că ticălosul va ataca bricul spre ziuă, un număr mare de marinari vor fi ascunși înlăuntrul vasului ca să-l întâmpine cu alai.

Zoriră la drum. La două ceasuri după ce se lăsa întunericul, ajunseră la insulele Marele Andaman. Căpitanul Bray, care cunoștea bine locurile, coti într-un golf îngust și întortocheat de unde nu puteau fi văzuți din larg.

Iarăși veni căpitanul Farrow pe bordul bricului și ascultă ce-i spunea Bray:

— Golful despre care vorbea trădătorul de Wills, e la o depărtare de vreo jumătate ceas de aici. N-aș vrea să mă duc eu acolo căci s-ar putea să mă recunoască santinela și să-i dea de veste lui Colnay. Acesta ar afla astfel că i-am

descoperit planul și ar pleca îndată ca să aștepte un alt prilej mai prielnic pentru a mă prinde.

— Atunci mă duc eu cu Petre într-o barca, se oferă George. Vom încerca să ne furișăm până acolo ca să-i aflăm planurile. Tu știi, tată ca ne pricepem noi la așa ceva. Nu ni se poate întâmpla nimic.

— Zău, ideea nu e rea, își dădu cu părerea Bray. La drept vorbind, nu e chiar un golf, ci o limbă de pădure care se întinde până în mare. Aci se află un luminiș destul de mare în mijlocul cărui e un tamarind uriaș. Nu trebuie să înaintați decât până la marginea luminișului, dar nu prea cred că acolo ați putea spiona ceva.

— Lasă ca vom vedea noi ce e de făcut, zise George, însuflețit, la ideea unor noi peripeții. Petre, pune să se monteze repede o barcă de aluminiu ca să putem pleca imediat.

După câteva minute, cei doi camarazi vâsleau cu repeziciune și fără zgomot, în lungul coastei.

Răsărise luna și lumina ca ziua. Noroc ca pe țărm se întindea o fâșie deasă de trestie de bambuși, sub care se puteau adăposti și vâsli fără teama de a fi văzuți.

După vreo jumătate de ceas de drum, George care privea tot înainte, zări o spărtură în tufișul de bambu. Făcu un semn lui Petre să lase lopețile, cârmiră barca în tufiș și tânărul șopti:

— Petre, trebuie să trecem înot prin spărtură. Priponim barca, pe urmă ne apropiem pe nesimțite, poate aflăm ceva.

Așa și făcură. George înotă înainte, urmat de Petre. Ajunseră la spărtură. Era destul loc de trecut printre tufe. Când ajunseră dincolo dădură de luminiș. Aci era un foc de lagăr, lângă care văzură doi europeni vorbind cu însuflețire. Erau atât de cufundați în vorbă, că nici nu se uitau spre mare.

George trecu înot spărtura; se pricepea bine cum să se dosească pe după tufe. Știa că Petre îl urmează. În sfârșit, simți nisipul sub picioare.

Ieși din apă și începu să se târască pe burtă. În curând auzi glasuri.

— Cred că ne putem bizui pe Snifton, nu e așa, Wills? Spunea unul din cei doi bărbați cu o voce răgușită.

— Îl am în puterea mea – răspunse celălalt râzând. Dacă îl denunț, înfundă pușcăria... E mulțumit să mă slujească și să se mai aleagă și cu o răsplată pe deasupra.

— O să i-o și dăm – dar numai după ce... N-avem nevoie de părtași. Și apoi e și prea tânăr ca să poți avea încredere în el.

— Lasă că e bine și în fundul apei – zise Wills cu o nepăsare care îl revolta pe George. O să ne dea de veste Jack când o sosi Bray în golful unde era vorba să pornim imediat cu ai noștri fără să-l mai așteptăm pe Snifton.

— Mare noroc am avut că am dat de pușcăriașii aceia fugiți de la ocnă – zise vesel Colnay. Îi trimitem întâi pe ei în foc, iar la urma, nouă ne rămâne ce e mai ușor. Îi venim noi de hac lui Bray, n-avea grijă.

— Așa cred și eu. A, aud zgomot în tufiș – trebuie să fie Jack.

După câteva momente un bărbat scurt și îndesat, cu o barbă deasa și neagră, se ivi în luminiș. Venea în goană și zise gâfâind:

— A sosit bricul. Cum l-am văzut, am dat fuga înapoi să vă spun, dar prin afurisitul ăsta de desiș încâlcit e greu de înaintat.

— Atunci trebuie să pornim îndată – strigă Colnay și sări în picioare – Jack, adună pe marinarii noștri și pe pușcăriași. Peste un ceas putem fi la bric și să dăm atacul.

George auzise destul. Se întoarse și văzu ca Petre, care avusese același gând, i-o luase înainte. Trebuiau să se grăbească să ajungă la timp pentru a da de veste camarazilor.

Acum nu mai era însă nevoie să se grăbească atât, căci cei doi nemernici dispăruseră în desiș.

Înotară în grabă spre locul unde își lăsaseră barca și în curând vâsleau din răspuț spre submarin. Când Bray află că atacul va avea loc mai repede decât se așteptase, zise:

— Mai avem răgaz o jumătate de ceas. Le trebuie cel puțin atât până să străbată desișul. Te-aș ruga, domnule Farrow, să-mi trimiți câțiva oameni de-ai dumitale. Vreau să-l las pe Colnay să vie pe bord.

— Ar fi mai bine așa. N-ar mai putea tăgădui ce scop urmărește. Îți ajung douăzeci de inși?

— O, e mai mult decât îmi trebuie. Pe cei mai viteji să-i rânduim pe puntea de la proră, vreau să-i prezint lui Ranga. S-ar putea întâmpla ca zgomotul luptei s-o înfurie și să-și spargă cușca. Cunoscându-i dinainte, nu le va face nimic.

Era o priveliște ciudată aceea care se desfășură peste câteva minute pe puntea bricului. Cei douăzeci de marinari ai submarinului, fură prezentați unul câte unul panterei. Pe urmă. După ce dădu mâna cu fiecare în parte, Bray o duse îndărăt în cușcă. În vremea asta, marinarii își căutară câte un ascunziș pe punte unde să nu fie văzuți atât de lesne.

Căpitanul Bray se urcă pe puntea de comandă. George vru să-l însoțească, dar el îi zise zâmbind:

— Nu, tinere! Nemernicul acela de Wills are pistol cu aer comprimat cu care te ia la sigur. Mie nu-mi pasă, dar pe dumneata o să te nimerească negreșit.

— Nu înțeleg – făcu George uluit – atunci o să te nimerească și pe dumneata...

— Da, dar nu poate să-mi facă nimic. Capul mi-e aparat de sticla asta groasă și în corpul meu pot să tragă cât o pofți – încheia căpitanul Bray și urcă liniștit scărița.

Tânărul se uită nedumerit în urma lui, apoi caută și el o ascunzătoare. Nu pricepea de fel ce vroise să spună căpitanul.

Timpul trecea într-o încordare de neînchipuit. În sfârșit, lui George i se păru că aude dinspre pădure un foșnet ușor. Se uită în sus, la Bray care își îndreptase trupul și părea ca ascultă deasemenea. Deodată răsună un bâzâit, ca și când ar fi zburat peste punte un cărăbuș uriaș. Urmă o bufnitură înăbușită și Bray se rostogoli în jos, pe trepte. George fu cât p-aci să se repeadă în ajutorul lui, dar în aceeași clipă, văzu spre marea lui mirare pe Bray, pe care îl credea rănit de moarte, ridicându-se repede în patru labe, târându-se pe punte și disperând. Abia acum înțelese că această cădere a căpitanului era numai o prefăcătorie și că trebuie să poarte pe dedesubt o zală de metal. De aceea spusese că nu-i pasă de gloanțele lui Wills, trecură câteva momente, apoi niște umbre începură să se cațere pe scara de frânghie a bricului și săriră peste parapet.

— Domnule Colnay, se auzi glasul lui Wills, l-am omorât pe Bray. Ceilalți or fi prin cabine.

— Foarte bine. Eu cobor în cabina lui – răspunse Colnay, care sărise și el pe punte. Am nițica treabă acolo. În vremea asta, cred că vei sfârși repede cu puținii oameni pe care îi are pe bord.

Dispăru pe scărița care ducea înăuntrul vasului. După câteva clipe se auzi un răcnet înfiorător, urmat de pufăitul înfuriat al panterei. Era semnalul pentru marinarii „Dox”-ului ca să iasă din ascunzătorile lor. Lupta fu scurtă, dar îndârjită. Numai câțiva din ocnași scăpară cu fuga, fură însă urmăriți și luați prizonieri. Pe Colnay îl sfâșiasse pantera, iar Wills căzuse răpus de un glonț al căpitanului Bray. Acești doi înverșunați dușmani al săi, nu mai erau în viață. Bray își luă în primire bricul furat și se bucură ca un copil. La despărțire, zise mișcat lui George:

— Dumitale îți datorez întregul meu avut dragă George și nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine. Dumnezeu să-ți

răsplătească și să te ție în viață ca să fii de folos și altora ca și până acum...

Sfârșitul volumului: **BRICUL FURAT.**

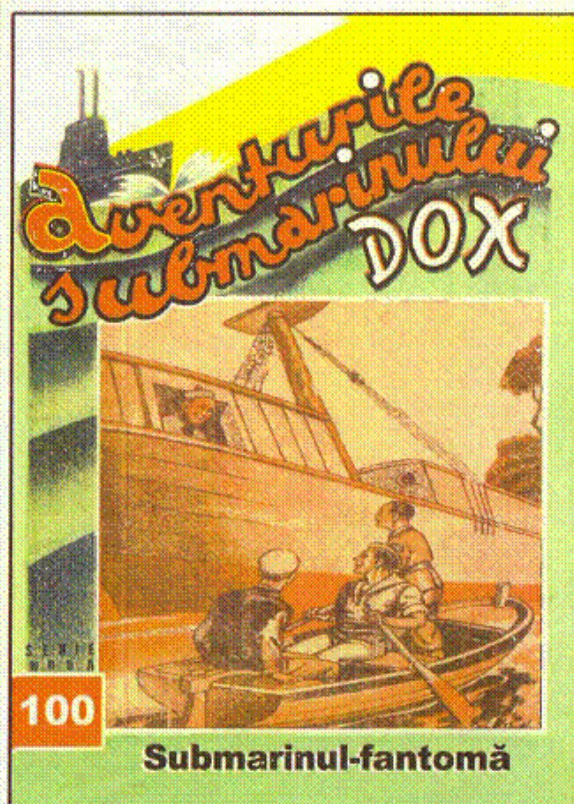
În numărul următor:

CORABIA VECHE.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

^[1] Depozit cu mărfuri pentru băștinași.

Table of Contents

Table of Contents

[1]	34
-----	----